

synet til Forhandlingspolitiken, eksisterer aldeles ikke, i alt Fald ikke for mig. Forhandlingspolitiken vil ikke lide det allermindeste, hvad enten vi gaa den ene eller anden Vej; den vil blive akkurat den samme. Naar det ærede Medlem fremhævede dette Moment, ligger det vistnok i, at det ærede Medlem giver en Definition af Forhandlingspolitiken, som faaar ganste for hans egen Hegning, en Definition, som jeg ingen Anledning har givet ham til at give. Det ærede Medlem plejer at sige: Forhandlingspolitiken er Behandling af alle mulige Sager efter deres eget indre Indhold. Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem har den Forklaring, jeg har i hvert Fald ikke givet ham den. Jeg vil sige, at det vilde være en mærkelig parlamentarisk Forsamling, der opstillede det som Princip, at man skulde behandle enhver Sag uden Hensyn til den Forfatning, man lever i, uden Hensyn til det Ministerium, der for Djeblippet regerer Landet. Et saadant Princip synes mig at være ganste urimeligt; det vil sige: Et politisk Princip, ifølge hvilket man ikke ved nogen som helst Sag skulde tage noget som helst politisk Hensyn, det er umuligt. Men lige saa umuligt er den Forklaring, man har givet af Forhandlingspolitiken, at det skulde være en Politik, der krævede, at enhver enkelt Sag blev behandlet gennem alle sine Stadier, gennem alle mulige Stadier; en saadan Forklaring er fuldstændig ligesaa umulig. Jeg vil da ogsaa anse det at opstille et saadant Princip for at ligge ganste udenfor Grundloven. Naar Grundloven nævner os 3 Behandlinger af et Forslag, er det selvfølgeligt, at vi ved hver enkelt Behandling skulle kunne afgøre, om vi vilde gaa videre eller standse Sagen. Desuden nævner Grundloven Afvisning, som en Maade at forhandle en Sag paa, og der ligger ikke i Forhandlingspolitiken nogen som helst Opgivelse af nogen som helst af de grundlovmæssige Skridt til at behandle en Sag paa efter dens fante Bestaaffenhed. Nej, Forhandlingspolitiken er kun en eneste Ting: Den er ikke Visnepolitik! Det er det eneste firkte Kriterium, der kan knyttes til Ordet Forhandlingspolitik, men iøvrigt ligger der aldeles ikke nogen politisk Bestemmelse deri. Altsaa Forhandlingspolitik er et Princip for den formelle Fremgangsmaade med Hensyn til Sagernes Behandling her i Tinget, og det er det Princip, at Sagerne ikke ensformig, alle som en, skulle blive forkastede eller visnede. Dette er Principet, men om alle Sager skulle føres igennem eller blot nogle, om der skal komme et stort Resultat ud deraf eller et mindre eller slet intet, er

alt sammen noget, som ikke berører Forhandlingspolitiken som saadan, som den formelle Fremgangsmaade, der benyttes af dette Tings Flertal. Derfor vil det ærede Medlem se, at Forhandlingspolitiken umulig kan lide nogen som helst Fiasko i noget som helst Tilfælde, det er umuligt. Heller ikke kan der ske noget som helst mod Forhandlingspolitiken derved, at dette Ting bliver udsat, opløst, eller der paa anden Maade sker noget Brud paa Forhandlingen. For Forhandlingspolitikens Vedkommende skal det ærede Medlem altsaa ikke ængste sig. Det er et overordenlig sejt Princip, som det er umuligt at komme til Livs, hvad Ministeriet end gør. Naar vi komme tilbage, komme vi tilbage som Forhandlingspolitikere, og det blive vi ved med. Det er endelig et Standpunkt, hvor dette Ting er ved sin fulde Magt, og Ministeriet magtesløst. Frelagerbygningen, Middelgrundsfortet og alle slige Slag mod Forhandlingspolitiken kunne være vel rettede, det kan være dygtige Slag, men de ere virklingsløse, thi de opnaa ikke at bryde den formelle Fremgangsmaade, som nu er dette Tings Standpunkt, nemlig den, at vi ikke drive Visnepolitik længere. Den politiske Tante, som ligger bag ved, er for mit Vedkommende den, at saalænge der er den mindste Stump tilbage af Forfatningens formelle Principper, vil jeg ikke slippe dem, vil jeg benytte dem til at fremme vor Sag og hindre den Sag, som dette Ministerium repræsenterer. Det er den Tante, som ligger bag ved Forhandlingspolitiken, og den vil heller ikke kunne brydes ved nogen som helst taktisk Bevægelse her. — Det jeg nu har sagt, vil overbevise det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds om, haaber jeg, at der ikke er nogen Grund til at føre denne Sag videre med den Hæftighed, som det ærede Medlem plejer at gøre. Spørgsmaalet, der her foreligger, er paa inter Punkt et Principspørgsmaal, aldeles ikke; der ligger ingen Teori, ingen Doktrin til Grund derfor. Spørgsmaalet er et rent Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, og naar vi besvare det paa en noget anden Maade end det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, maa han ikke beklage sig eller undre sig derover; thi det ærede Medlem har i Virkeligheden ikke anført Hensigtsmæssighedsgrunde, der skulde anbefale hans Vej mere end vor.

Berg: Ja, det var de to af Flertallets ærede Ordførere. Efter min Formening staa de paa ikke lidet forskellige Standpunkter og saa overfor dette Forslag. Endnu savne vi Svaret fra den første Ordfører for Flertallet, det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste